

ע"פ 30576/04/16 - סיון איכילוב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

31 מאי 2016

ע"פ 30576-04-16 איכילוב נ' מדינת ישראל

לפני: כבוד השופט אשר קולה, אב"ד

כבוד השופט סאאב דבור

כבוד השופט ערפאת טאהא

המערער סיון איכילוב

נגד

המשיבה

מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בנצרת (כב' השופטת עדי במביליה - אינשטיין)

בת"פ 57826-02-14 מיום 8.3.2016

נוכחים:

בשם המערער - עו"ד מארון אבו נסאר

בשם המשיבה - עו"ד אביטל שרוני

המערער - בעצמו

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

בפנינו ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בנצרת (כב' השופטת עדי במביליה-אינשטיין) מיום 8.3.2016.

ערעורו של המערער נסוב על כך שבית המשפט קמא בחר להרשיע את המערער בעבירה שיוחסה לו - עבירה של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

בתמצית יאמר כי מעובדות כתב האישום עולה, כי המערער שהינו נהג משאית במקצועו, איים על נהג משאית אחר עת

ששניהם עמדו בכניסה לאתר אשפה ליד עפולה.

המערער, כך כעולה מעובדות כתב האישום בהם הודה המערער, פתח את דלת משאיתו, קילל את המתלונן, איים עליו בפגיעה שלא כדין ולאחר מכן נטל המערער סכין פירות קטנה בה החזיק במשאית וניסה לפתוח את דלת תא הנהג של המשאית בה נהג המתלונן. הדלת הייתה נעולה ולכן התקרב המערער אל חלון המשאית של המתלונן ונופף בסכין לעברו.

בית המשפט קמא קבע, כי בהתאם להלכת כתב (ע"פ 2083/96) לא ניתן להימנע מהרשעת המערער, שכן העבירה בנסיבותיה אינה מצדיקה הימנעות מהרשעה ובנוסף, המערער לא הוכיח פגיעה קונקרטית בתעסוקתו בעתיד.

על כך מלין המערער. לטענתו, מדובר בעבירת איומים ברף הנמוך של עבירות האיומים ומשכך, אין כל סיבה לקבוע כי עבירה זו אינה מאפשרת הימנעות מהרשעה.

לטענתו שגה בית המשפט קמא שעה שקבע שמדובר בנסיבות חמורות של איומים שכן לא כך הם פני הדברים.

עוד טוען ב"כ המערער, כי ברשותו מכתב מהמעסיק הנוכחי של המערער וממנו עולה כי במידה וההרשעה תיוותר על כנה לא יוכלו ולהמשיך להעסיקו.

עוד מפנה ב"כ המערער לתסקירי שרות המבחן שאלו נמצאו חיוביים שמהם נקבע שנערכה סולחה בין המערער למתלונן, המערער אף עומד בתשלום הפיצויים אשר הוסכם עליהם במהלך הסולחה.

עוד קבע שרות המבחן, כי מדובר במערער אשר לא נשקפת ממנו סכנה.

משכך, סבור ב"כ המערער כי בהתחשב בעובדות אלה ובעובדה שמדובר במערער שזו לו הרשעה ראשונה ומעולם לא נפתחו כנגדו תיקים פליליים כלשהם, הרי שמן הדין ומן הצדק לבטל את הרשעתו ולעניין זה מפנה ב"כ המערער למספר פסקי דין אשר לטענתו בנסיבות חמורות יותר בתי משפט נמנעו מהרשעה.

ב"כ המשיבה לעומת זאת טוענת שלא נפל פגם כלשהו בהכרעת הדין של בית המשפט קמא אשר מבוססת על ההלכה הנהוגה.

לעניין זה הפנתה גם ב"כ המשיבה למספר פסקי דין, חלקם מהעת האחרונה אשר קבעו מפורשות, כי גם בעבירות קלות לרבות בעבירות של איומים, הרי שהן אינן עומדות בחריג של אי ההרשעה, שעה שהכלל הוא הרשעה ורק במקרה של חריג שבחריגים ניתן להימנע מהרשעה.

לאחר שנתנו דעתנו לטיעוני הצדדים, סבורנו כי לא נפל פגם כלשהו בהחלטת בית המשפט קמא ובוודאי לא פגם המצדיק התערבותה של ערכאת הערעור.

בית המשפט קמא בחן היטב את תנאיה של הלכת כתב כמפורט לעיל ומצא שהמערער לא עומד באף לא אחד מתנאיה ובכל הכבוד הראוי, אנו מסכימים לקביעה זו של בית המשפט קמא.

בטרם שנמשיך בדרך הילוכנו, נבקש להדגיש כי אין באמור בתסקיר שרות המבחן כדי לשנות עמדתנו זו שכן וכידוע, שרות המבחן הינו לעולם גורם ממליץ בלבד.

זאת ועוד, השיקול של אי מסוכנות או חרטה וסולחה אינו מהווה שיקול לצורך הימנעות מהרשעה.

באשר לנסיבות העבירה בהן הורשע המערער, הרי שנחה דעתנו כי מדובר בנסיבות שאכן אינן מצדיקות הימנעות מהרשעה.

מדובר במערער שפעם אחר פעם שב לאיים על המתלונן אמנם באירוע "מתגלגל" אחד ואולם, המערער לא נחה דעתו וגם לאחר שהסתיים ה"סבב" הראשון של האיומים של המערער כלפי המתלונן, לא אמר המערער די, חזר לרכבו, לקח סכין שאמנם החזיק למטרה כשרה ואיים באמצעותה על המתלונן.

כבר נאמר לא אחת על החומרה הרבה שבתגרות רחוב מעין אלה שבעת ויכוח פשוט על מקום חניה או סדרי עדיפות בנהיגה, היצרים גואים וצד אחד לעיתים מאיים על משנהו ולעיתים הדבר מתדרדר אף לעבירות אלימות של ממש.

בנדון שבפנינו אך כפסע היה בין האיומים לבין מימושם.

עינו בפסיקה שהוגשה לעיונו ואכן נחה דעתנו כי המדיניות היום ומגמת בית המשפט כיום הינה להותיר את אי ההרשעה כ"חריג שבחריגים". די אם נפנה בעניין זה לרע"פ 1949/15 אליו הופנינו על ידי המשיבה אשר שם ההרשעה הייתה בהחזקת אגרופן שלא למטרה כשרה, סופו של יום שם לא נעשה שימוש באגרופן ואף על פי כן קבע בית המשפט, כי לא ניתן בנסיבות עבירה אלה להימנע מהרשעה. עוד נפנה לרע"פ 1/15 שגם אליו הופנינו על ידי המשיבה, שם דובר על עבירת איומים, שם דובר היה ברופא שאין ספק שהרשעה לגביו יכולה להוות "מכת מוות" ואף על פי כן, הותיר בית המשפט את ההרשעה על כנה. איננו מתעלמים מטענת הסנגור כי בעניין רע"פ 1/15 מדובר בתסקיר שרות מבחן שלילי, ואולם וכאמור לעיל, זו אינה אינדיקציה בלעדית לעניין הימנעות מהרשעה.

גם באשר לתנאי השני מתנאיה של הלכת כתב, איננו סבורים כי ניתן להסתפק בעובדה שהחברה הנוכחית בה עובד המערער לא תוסיף להעסיק אותו. בפני המערער עומדות אפשרויות אחרות לתעסוקה ולא שוכנענו כי הרשעתו תגדע לחלוטין את פרנסתו.

בנסיבות אלה וכאמור לעיל, אנו מורים על דחיית הערעור.

ההרשעה תיוותר על כנה וכך גם העונשים שנגזרו.

ניתן והודע היום כ"ג אייר תשע"ו, 31/05/2016 במעמד הנוכחים.

ט' ערפאת, שופט

ס' דבור, שופט

א' קולה, שופט
[אב"ד]

הוקלדעלידיסיגלבניהודה